

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/186/2021
Identifikačné číslo spisu: 1212231106
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:1212231106.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ D. S., bývajúceho v H., M. XXXX/XX, 2/ I. S., bývajúcej v H., M. XXXX/XX, 3/ RNDr. F. D., bývajúcej v H., R. 7, 4/ D. Z., bývajúcej v H., C. G. XXX/XX, 5/ U. W., hláseného pobytu bezdomovca v T., 6/ V. O., bývajúceho v H., R. 7, 7/ I. O., bývajúcej v H., Y. XX, 8/ W. D., bývajúcej v N., F. XXX/XX, 9/ V. Y., bývajúcej v H., M. XXXX/XX, 10/ Ing. Bc. M. I., bývajúceho v H., R. XA, 11/ I. H., bývajúcej v H., R. 7, 12/ Ing. S. G., bývajúcej v H., K. XXXXX/XX, 13/ S. B., bývajúcej v H., C. 5, 14/ I. T., bývajúcej v H., Na úvratí XX, zastúpených JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom v Bratislave, Štefánikova 14, proti žalovaným 1/ JUDr. I. K., SKP úpadcu CW Inox, s.r.o. v konkurze, IČO: 45 567 077, so sídlom v F., S. XX, 2/ D. U., bývajúcemu v H., R. XB, zastúpenom JUDr. Rastislavom Smieškom, advokát so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 74, 3/ I. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. 5, H., 4/ Z. Y., bývajúcemu v H., R. XA, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58C/243/2012, o dovolaní žalobcov 1/, 2/, 4/, 7/, 8/, 9/ a 13/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2020 sp. zn. 9Co/112/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcov 1/, 2/, 4/, 7/, 8/, 9/ a 13/ o d m i e t a.

Žalovaným 1/ až 4/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) uznesením z 1. júla 2020 č. k. 58C/243/2012-777 konanie o žalobe žalobcov 1/, 2/, 4/, 7/, 8/, 9/ a 13/ (ďalej spolu aj „žalobcovia“) zastavil (výrok I), žalovanému 1/, 3/ a 4/ nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcom (výrok II) a žalovanému 2/ priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III).

1.1. Rozhodnutie v časti zastavenia konania (výrok I) odôvodnil späťvzatím žaloby žalobcami. Rozhodnutie v časti náhrady trov konania žalovaných 1/, 3/, 4/ (výrok II.) súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko však žalovaným 1/, 3/ a 4/ v konaní nevznikli žiadne trovy, súd ich uvedeným žalovaným nepriznal. O nároku na náhradu trov konania žalovaného 2/

(výrok III.) súd prvej inštancie rozhodol podľa § 256 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovia procesne zaviniли zastavenie konania späťvzatím žaloby, žalovanému 2/ vznikol nárok na náhradu trov konania, nakoľko je v konaní právne zastúpený a súd mu preto priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov uznesením z 30. novembra 2020 sp. zn. 9Co/112/2020 potvrdil prvostupňové uznesenie v napadnutom výroku III a vyslovil, že žalovaný 2/ nemá voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Po citácii na vec sa vzťahujúcich procesných ustanovení (§ 256 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 a 2 CSP) odvolací súd najskôr poukázal na zistený skutkový stav veci a uviedol, že s uznesením o čiastočnom zastavení konania vo vzťahu k žalobcom, ako s rozhodnutím ktorým sa vo vzťahu k nim konanie končí je súd povinný rozhodnúť i o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie v tomto prípade rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP, tak že tento nárok priznal žalovanému 2/ v celom rozsahu. Následne odvolací súd interpretoval predpoklady procesného zavinenia na zastavení konania a v tejto súvislosti vyslovil názor, že v prípade zastavenia konania súd spravidla aplikuje § 256 ods. 1 CSP a zaviazne na náhradu trov konania stranu, ktorá procesne zaviniла zastavenie konania (teda prizná nárok na náhradu trov konania protistrane). Zodpovednosť za zastavenie konania je výlučne procesného charakteru a v zásade ju nesie subjekt, ktorý svojím správaním zastavenie konania vyvolal. V prípade späťvzatia žaloby je týmto subjektom primárne žalobca, ktorý vzal žalobu späť, čím bezprostredne zapríčinil zastavenie konania. Žalovanému by vznikla povinnosť nahradit' trovy konania vtedy, ak po podaní žaloby konal v zmysle žalobného petitu, čím by splnil to, čoho sa žalobca v konaní domáhal a v dôsledku jeho správania by sa stala pôvodne dôvodne podaná žaloba pre žalobcu bezpredmetnou, nakoľko došlo k uspokojeniu jeho nároku. V takomto prípade sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania prezumuje, že žaloba bola podaná dôvodne a späťvzatie žaloby by bolo spôsobené správaním žalovaného, ktorému by sa pričítalo procesné zavinenie zastavenia konania.

2.2. V okolnostiach posudzovanej veci bolo podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že žalobcovia vzali svoju žalobu sčasti späť z dôvodu, že došlo k zmene vlastníkov bytov v bytových domoch BD R. X a BD R. X/A. Nenastala teda situácia, že by sa žalovaní správali v zmysle žalobného petitu (určenie, že žalovaný 2/ je vlastníkom bližšie označených pozemkov, pozn.), preto bolo potrebné procesnú zodpovednosť za zavinenie zastavenia konania pričítať výlučne žalobcom.

2.3. K námietke odvolateľov - poukazujúc na odvolacie uznesenie sp. zn. 2Co/69/2016 - že aktívnu vecnú legitimáciu stratili bez ich zavinenia uviedol, že v označenom uznesení bola riešená len otázka aktívnej legitimácie vo vzťahu k naliehavému právnomu záujmu vo vzťahu k určovaciemu petitu a nebolo preto možné bez ďalšieho uzavrieť, že žalobe žalobcov by bolo vyhovené. Navyiac zavinenie zastavenia konania je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska, a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by sa jednalo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej. Preto, ak žalobca zoberal žalobu späť, zásadne platí, že zavinił zastavenie konania, a preto je povinný nahradit' žalovanému jeho trovy.

2.4. Žalobcovia v odvolaní tiež namietali, že v prejednávanej veci bolo konanie zastavané výlučne iba o ich žalobe pričom s ostatnými účastníkmi sporu sa v konaní pokračuje ďalej. Otázna je preto výška trov žalobcov vo vzťahu k žalovanému 2/ za situácie kedy by ešte prebiehalo konanie o žalobe ostatných žalobcov. V rozhodnutí o žalobe zvyšných žalobcov, ktorým sa konanie skončí by musel súd opätovne rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania.

K uvedeným námietkam odvolací súd zopakoval, že uznesenie o čiastočnom zastavení konania vo vzťahu k žalobcom je rozhodnutie ktorým sa vo vzťahu k nim konanie končí a preto súd bol povinný rozhodnúť i o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). Ďalej uviedol, že procesný predpis síce výslovne neriešia situácie, kedy v takomto prípade súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania, avšak s poukazom na čl. 4 Základných princípov CSP v danej veci bude vhodné a účelné aby o výške náhrady trov konania žalovaného 2/ vo vzťahu k žalobcom súd prvej inštancie samostatným uznesením rozhodol až potom ako bude právoplatné skončené konanie vo veci samej a vtedy keď bude v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodovať súd prvej inštancie o výške náhrady trov konania zostávajúcich strán sporu, vzhľadom na to ako bude im priznaná náhrada trov konania v rozhodnutí vo veci samej.

2.5. Žalobcovia tiež tvrdili, že sa v danej veci malo postupovať podľa § 257 CSP, keďže ani jedna strana procesne nezavinila zastavenie konania. Odvolací súd poukázal na už vyslovený jeho názor (body 2.1. až 2.3.), pričom neobstála ani obrana žalobcov, že žalovaný 2/ jednoznačne zavinil podanie žaloby žalobcami (pozri aj bod 2.2.).

2.6. V neposlednom rade sa odvolací súd (aj napriek nespornému procesnému zavineniu zastavenia konania žalobcami) vyjadril k odvolacej námietke, či neboli dané dôvody nepriznania náhrady trov konania žalovanému 2/ podľa § 257 CSP. V tejto súvislosti uviedol, že úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vždy zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu, ktoré musia mať výnimočnú povahu. Pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa, je potrebné prihliadať jednak k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán sporu, ako aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku, k postojom strán pred začatím a v priebehu konania a pod., pretože iba tieto kritéria sú určujúce pri aplikácii postupu v zmysle § 257 CSP. Zmyslom tohto stanovenia je odstrániť nadmernú tvrdosť zákona, ak by rozhodnutie o trovách konania v obvyklom režime § 255 alebo § 256 ods. 1 CSP bolo výnimočne neprimerané či nespravodlivé. Odvolací súd v posudzovanej veci dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočnú aplikáciu § 257 CSP nezhliadol. Skutočnosť, že u žalobcov došlo v dôsledku zmeny ich vlastníckeho práva k bližšie označeným bytom k strate ich aktívnej legitímácie v konaní nepredstavoval dôvod osobitného zreteľa, ktorý by umožňoval súdu výnimočne aplikovať ustanovenie § 257 CSP, uzavrel odvolací súd.

2.7. Keďže žalovanému 2/ v odvolacom konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaný 2/ nemá voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP. Navrhli zrušiť obe rozhodnutia nižších súdov (v prípade prvostupňového rozhodnutia v rozsahu výroku III) a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Po opise priebehu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiam nižších súdov, zopakujúc (aj) ich odvoláciu argumentáciu (č.l. 782 a nasl. spisu), v prevažnom rozsahu polemizovali s právnymi závermi odvolacieho súdu, spochybňovali správnosť jeho rozhodnutia resp. kritizovali jeho prístup k právnemu posudzovaniu veci. Jadrom dovolacej argumentácie žalobcov (napriek označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP, pozn.) bolo nesprávne právne posúdenie veci, a to v dôsledku nesprávnej interpretácie § 262 ods. 1 a § 256 CSP s tým, že v danej veci mali súdy postupovať podľa § 257 CSP. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP žalobcovia vo vzťahu k napadnutému odvolaciemu rozhodnutiu namietali, že nedal odpovede na ich odvoláciu argumentáciu, že je nepreskúmateľné a poukázali na jeho prekvapivosť, keď nad rámec dôvodov prvostupňového súdu vysvetlil, prečo bolo potrebné postupovať podľa § 262 ods. 1 CSP, že poukázal na čl. 4 Základných princípov CSP a že sám posudzoval existenciu dôvodov osobitného zreteľa podľa § 257 CSP (žalobcovia tu nesprávne uvádzali § 271 CSP, pozn.).

4. Žalovaní 1/ až 4/ (ďalej spolu aj „žalovaní“) sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobcovia vyvodzovali prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcov, že v konaní došlo k nim tvrdeným vadám zmätočnosti.

7.3. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8. Žalobcovia najskôr namietali, že odvolací súd nedal odpovede na ich odvolaciu argumentáciu, ergo odvolacie rozhodnutie je nepreskúmateľné (bod 3).

8.1. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

8.2. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

8.3. V zmysle vyššie uvedeného rovnako tak v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

8.3.1. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

8.3.2. Podľa § 393 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

8.3.3. Podľa ustanovenia § 393 ods. 3 CSP ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozhodnutia obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

8.4. Najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľov, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, že odvolací súd nedal odpovede na odvolacie argumenty žalobcov resp. že odvolacie rozhodnutie je nepreskúmateľné. Dovolaním napádané uznesenie totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Odvolací súd v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania pri zastavení konania právne konformným spôsobom podal výklad „procesného zavinenia“, ktorý výklad nemožno považovať za celkom zjavne neodôvodnený či arbitrárny. Dostatočným spôsobom tiež reagoval na všetky relevantné odvolacie výhrady žalobcov súvisiace s interpretáciou § 262 ods. 1, § 256 a § 257 CSP, v rámci ktorých (vzhľadom na ďalší priebeh konania vo vzťahu k zostávajúcim stranám sporu) upriamil prvostupňový súd na postup podľa § 262 ods. 2 CSP až potom, ako bude skončené konanie vo veci samej, voči zostávajúcim stranám sporu. Odvolací súd zdôraznil, že uznesenie o čiastočnom zastavení konania vo vzťahu k žalobcom je rozhodnutie ktorým sa vo vzťahu k nim konanie končí a preto súd bol povinný rozhodnúť i o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). Myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Dovolatelia preto nedôvodne argumentovali, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

9. Žalobcovia ďalej v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP poukazovali na prekvapivosť odvolacieho rozhodnutia, keď podľa názoru žalobcov nad rámec dôvodov prvostupňového súdu vysvetlil, prečo bolo potrebné postupovať podľa § 262 ods. 1 CSP, že poukázal na čl. 4 Základných princípov CSP a že sám posudzoval existenciu dôvodov osobitného zreteľa podľa § 257 CSP (bod 3).

9.1. K námietke dovolateľa o prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že súdy oboch inštancií dospeli v súvislosti s interpretáciou na vec sa vzťahujúcich procesných ustanovení § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP k rovnakému záveru, pričom samotná okolnosť - že odvolací súd na podporu záverov prvostupňového súdu podal hlbšiu právnu analýzu „procesného zavinenia“ (§ 256 ods. 1 CSP), resp. že zdôraznil, že vo vzťahu ku žalobcom sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP) - nemohla byť pre dovolateľa prekvapivá, keďže odvolací súd založil svoje rozhodnutie vo veci na rovnakých právnych záveroch ako súd prvej inštancie, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie a dovolatelia mali možnosť k nim vyjadriť svoje stanovisko, čo aj urobili prostredníctvom podaného odvolania. Pokiaľ sa odvolací súd vo svojich dôvodoch vyjadril aj k ustanoveniu § 257 CSP [ktoré umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu nepriznal (bod 10.2. dôvodov odvolacieho rozhodnutia)] urobil tak preto, že samotní žalobcovia v rámci podaného odvolania namietali, že prvostupňový súd mal postupovať podľa tohto ustanovenia (body 2.3.2., 2.3.6., 2.3.7. odvolania

žalobcov). Na základe odvolacej argumentácie žalobcov (bod 2.2.3. odvolania) odvolací súd tiež spomenul čl. 4 Základných princípov CSP cez prizmu ktorého odvolací súd upriamil prvostupňový súd na postup podľa § 262 ods. 2 CSP až potom, ako bude skončené konanie vo veci samej, voči zostávajúcim stranám sporu. Na postup odvolacieho súdu v zmysle § 382 CSP, ktorého zmyslom je predchádzať tzv. prekvapivým rozhodnutiam súdov, tak v danej veci nebol žiaden dôvod.

10. Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že jadrom dovolacej argumentácie žalobcov (napriek označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP, pozn.) bolo nesprávne právne posúdenie veci, a to v dôsledku nesprávnej interpretácie § 262 ods. 1 a § 256 CSP nižšími súdmi s tým, že v danej veci mali postupovať podľa § 257 CSP (bod 3).

10.1. Uvedená námietka však nemá charakter zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP. Namietanie nesprávneho právneho posúdenia sporu je možné uviesť ako dôvod dovolania len pri dovolaniach prípustných v zmysle § 421 CSP (§ 432 ods. 1 CSP), ktorý dôvod žalobcovia (kvalifikovane zastúpený advokátom) v podanom dovolaní neuviedli.

10.2. Navyše pokiaľ by najvyšší súd z obsahu podaného dovolania ustálil (§ 124 ods. 1 CSP), že žalobcovia namietali (aj) nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 CSP), musel by toto dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP), keďže dovolaním napadnutým uznesením odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o trovách konania (§ 357 písm. m/ CSP). Podľa § 421 ods. 2 CSP ale dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP.

11. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcov ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

12. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

13. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.